

1

*Sektor Výspa, Severní Nechbet, planeta Obroda,
soustava Delta Pavonis, 2551*

Blížila se břitvice.

Sylveste stál na okraji výkopu a napadlo ho, že někteří pracovníci nemusejí přežít noc. Archeologické vykopávky tvořila soustava čtvercových jam oddělených příkrými hliněnými násypy, takzvaná Wheelerova čtvercová síť. Stěny jam, hlubokých několik desítek metrů, kryla průhledná vodotěsná hyperdiantová fólie. Pod ní se táhly vrstvy, které představovaly miliony let historie planety. Stačila by však jediná pořádná prachová bouře, jediná břitvice, aby výkopy zasypala a výsledky práce srovnala se zemí.

„Potvrdili to, doktore Sylveste.“ Z mohutného transportéru se právě vynořil muž, hlas měl ztlumený dýchací maskou. „Cuvier zrovna ohlásil nepříznivou předpověď počasí pro celou oblast Severního Nechbetu. Doporučují, aby se všechny týmy vrátily z terénu na nejbližší základny.“

„To se máme sbalit a odjet zpátky do Výspy?“

„Tvrdí, že to bude hodně zlé, doktore Sylveste.“ Muž se ošil a přitáhl si límec pláště pevněji ke krku. „Mám vyhlásit evakuaci?“

Sylveste se rozhlédl po vykopávkách. Jámy jasně osvětlovaly řady reflektorů. V této zeměpisné šířce nevycházelo slunce Delta Pavonis natolik vysoko nad obzor, aby poskytovalo dostatek světla. Nyní již klesalo k horizontu, a navíc je skrýval hustý závoj prachu, takže vypadalo jako rezavě rudá skvrnka, na niž stěží dokázal zaostřit oči. Znamenalo to, že se přes Poušť okřídlených co

nevidět přiženou prašné víry jako ničivá armáda setrvačnicků. Po nich udeří hlavní nápor bouře jako obrovité černé kladivo.

„Ne,“ řekl Sylveste. „Není důvod, jsme tady dobře chráněni. Pokud sis toho nevšiml, tyhle balvany kolem nejsou nijak zvlášť obroušené. A kdyby bouře příliš zesílila, schováme se v transporetech.“

Muž se zadíval na skály a zavrtěl hlavou, jako by nemohl uvěřit tomu, co právě slyšel. „Doktore, podle zpráv z Cuvieru tak silná bouře přichází jenom jednou za rok či dva. Má být o celý stupeň horší než všechny, co jsme tady dosud zažili.“

„Mluv za sebe.“ Sylveste si povšiml, že se mu ten muž krátce podíval do očí, ale rozpačitě sklopil pohled do jámy. „Nemůžeme si dovolit vykopávky opustit, rozumíš?“

„Mohli bychom je přikrýt, doktore Sylveste. Pak zakopeme transponder. I kdyby prach zasypal všechny výkopy, podle signálu je zase najdeme a začneme tam, kde jsme přestali.“ Mluvil naléhavě, oči za ochrannými brýlemi rozrušeně těkaly. „Až se vrátíme, postavíme tady kupoli. Nebylo by to tak lepší, doktore Sylveste, než riskovat vybavení a životy lidí?“

Sylveste k muži o krok přistoupil, donutil ho, aby pozpátku zacouval k nejbližší jámě. „Řekni všem skupinám, že nepřipadá v úvahu, abychom se stáhli do Výspy. Budeme pokračovat v práci, dokud nevydám jiný příkaz. Nejcitlivější přístroje uklidte do transportéru. Je to jasné?“

„A co lidi, doktore Sylveste?“

„Lidi budou dělat to, proč sem přišli. Kopat.“

Sylveste hleděl na muže káravě, téměř jako by ho vybízel, aby zkusil zpochybnit jeho příkaz. Po dlouhém váhání se muž otočil na podpatku a rozběhl se mezi výkopy, snadno a zkušeně přebíhal po vrcholcích násypů. Kolem vykopávek stály citlivé gravimetry jako děla se sklopenými hlavněmi a zlehka se pohupovaly v sílícím víchru.

Sylveste chvíli počkal, než se pustil stejnou cestou, pak odbočil k veliké jámě přibližně uprostřed pole, kde se v tuto chvíli prováděl nejdůležitější archeologický průzkum. Jáma vznikla spojením čtyř sousedních čtverců, od stěny ke stěně měřila třicet metrů a v nejhlubším místě měla ještě o deset metrů víc. Sylveste se rychle pustil dolů po žebříku. Právě po tomhle žebříku lezl v posledních týdnech nahoru a dolů tolikrát, že už vůbec neměl závat. Slézal podél průhledné krytiny chránící jednotlivé vrstvy planetárního času. Od Události uplynulo devět set tisíc let. Většina vrstev byla trvale zmrzlá, což bylo typické pro subpolární šířky Obrody. Hlouběji, blíže k samotné Události, se nacházel regolit navrstvený následnými procesy. Událost sama byla jen černá linka, tenká jako vlas – popel ze spálených lesů.

Na dně jámy klesaly zužující se stupně do hloubky čtyřiceti metrů pod povrchem. Dole stály další světlomety, aby rozptýlily věčné šero. Celý prostor připomínal řez nějakým fantastickým mraveništem, pod ochranou vysokých stěn nebylo po větru ani památky. Archeologický tým pracoval mlčky, tři studenti, kteří se už narodili na Obrodě, sem přijeli z Cuvieru. Klečeli na matracích a snímali zeminu nástroji natolik přesnými, že by v jiných dobách mohly sloužit chirurgům. Za nimi se krčil servulus a čekal na příkazy; robotům nemohla být jemná závěrečná práce svěřena. Vedle skupinky seděla mladá žena, na klíně držela kompad se snímky právě odkrytých amarantských lebek. Jakmile spatřila Sylvesta, zaklapla víko počítače a rychle vstala. Měla na sobě dlouhý plášť, černé vlasy nad obočím rovně zastřižené do ofiny.

„Měl jsi pravdu,“ prohlásila. „Je to opravdu velké. A taky to vypadá úžasně zachovale.“

„Nějaké teorie, Pascale?“

„To je tvoje parketa, Dane. Mám pouze pořídit reportáž.“ Pascale Duboisová byla novinářka z Cuvieru. Podávala zpravodajství o vykopávkách od jejich otevření, často si zašpinila ruce společně

s archeology a učila se jejich hantýrce. „Těla jsou strašlivě zkroucená. Přestože jsou to vesmírané, téměř jako bych cítila jejich bolest.“

Na okraji stupňovitého dna odkryli dvě pohřební komory vyložené kameny. Přestože tam mrtví leželi přinejmenším devět set tisíc let, komory byly téměř nedotčené a kosterní pozůstatky dosud vykazovaly přibližnou anatomickou podobu. Byly to typické kostry Amarantů. Na první pohled by si je nezkušený antropolog mohl splést s pozůstatky lidí, neboť měly čtyři končetiny přibližně lidských rozměrů a víceméně srovnatelnou stavbu kostry i mozkovny. Čichové, dýchací i komunikační orgány byly situovány na obdobných místech. Lebky Amarantů však byly protáhlé, jako by ptačí, vystouplý lebeční hřeben se táhl dopředu mezi velkými očními důlky až po horní čelist připomínající zobák. Kostí místy pokrývaly cáry dohněda vysušené tkáně, těla vypadala zkroucená jakoby v bolestných mukách. Nebyly to fosilie v obvyklém smyslu, neboť u nich neproběhla mineralizace. Pohřební komory byly prázdné, až na hrstku artefaktů pohřbených s nebožtíky.

Sylveste se sklonil a dotkl se jedné lebky. „Možná si právě tohle máme myslet.“

„Anebo se tak zkroutily, když svaly začaly vysychat,“ řekla Pascale.

„Anebo je tak už pohřbili.“

Ohmatával lebku rukou v rukavici, která vysílala hmatové údaje do konečků prstů, a vzpomněl si na žlutý pokoj vysoko nahoře v Kaldeře. Na stěnách visely zrnkové lepty polárních metanových čepiček, servulové v livrejích roznášeli sladkosti a likéry, ze stropu belvedéru splývaly barevné závěsy z krepdešínu, ve vzduchu se jako přízraky vlnily zářivé módní optikomy – serafové, cherubové, kolibříci a víly. Hosty, což byli dobří známí rodiny, sotva znal a neměl je rád; měl tam málo přátel. Jeho otec se jako obvykle opozdil, večírek pomalu končil, než se Calvin uráčil ukázat. V období

Calvinova posledního a největšího projektu, jehož realizace sama byla pomalým umíráním završeným sebevraždou, to bylo běžné.

Vzpomněl si, jak mu Calvin podal skříňku vykládanou intarziemi s motivem stočených deoxyribonukleových vláken a pobídl ho: „Otevři ji.“

Připomněl si, jak byla lehká, když ji od otce převzal. Zvedl víko. Uvnitř ležela v hnízdě z vláknitého balicího materiálu skvrnitě hnědá kupole téže barvy jako skříňka. Byla to mozkovna, zjevně lidská, bez obličejové části a dolní čelisti.

Vzpomněl si, jak se v belvedéru rozhostilo ticho.

„To je všechno?“ zeptal se Sylveste natolik hlasitě, aby ho všichni slyšeli. „Stará kost? Tak díky, tati. To žasnu.“

„To bys opravdu měl,“ pravil Calvin.

Problém byl v tom, jak si Sylveste vzápětí uvědomil, že otec měl pravdu. Lebka totiž byla neuvěřitelně vzácná, dvě stě tisíc let stará. Brzy zjistil, že jde o týlní kost ženy ze španělského Atapuerca. Doba její smrti byla stanovena nepřímou datovací metodou pomocí doprovodných nálezů, avšak vědci, kteří ji odkryli, upřesnili stáří nejdokonalejšími technikami, jaké měli tehdy k dispozici – kalium-argonovou metodou datování skalních vrstev jeskyně, v níž byla pohřbena, určením stáří vulkanického skla, studiem rozpadu radioaktivního uranu v travertinových usazeninách na stěnách a termoluminiscenčním měřením světelných emisí pazourkových ústěpů. Tyto metody datování, ačkoli podstatně vylepšené a mnohem přesnější, se stále používaly, žádné nové techniky moderní fyzika nepřinesla, a také Sylveste je užíval při vykopávkách na Obrodě. Měl tenkrát hned poznat, že ten lebeční fragment je nejstarší pozůstatek Homo sapiens, jaký se kdy na Žlutozemi ocitl, dopravený do soustavy Epsilon Eridani již před staletími, leč ztracený během rušné doby kolonizace. Byl to zázrak, že Calvin tu lebku vůbec našel.

Zaplavil ho stud ani ne tak z toho, že projevil nevděčnost, ale protože přede všemi odhalil nevědomost, ačkoli ji mohl hravě

utajit. Tenkrát dal najevo slabost, což si už nikdy nedovolí. O mnoho roků později s ním tato lebka cestovala na Obrodu, aby mu neustále připomínala slib, který si jako mladík dal.

Dnes už nesmí selhat.

„Znamenalo by to,“ řekla Pascale, „že je tak pohřbili z nějakého důvodu.“

Sylveste zamířil k trojici studentů. „Třeba jako varování.“

„Předpokládala jsem, že řekneš něco takového.“ Pascale šla za ním. „Čeho by se mělo to hrůzostrašné varování týkat?“

Sylveste nepochyboval, že její otázka je pouze rétorická. Přesně věděla, co si o Amarantech myslí. Ale bavilo ji popichovat ho, jako by tím, že ho neustále nutila opakovat jeho teorie, v nich mohla odhalit logickou chybu, kterou by musel přiznat.

„Čeho asi?“ Sylveste přešel prstem po průhledné fólii nad nejbližší černou linkou. „Události.“

„K Události prostě došlo, Amaranti ji nemohli nijak ovlivnit. A taky se to stalo rychle. Neměli čas pohřbívat mrtvolu jako varování před katastrofou, dokonce ani kdyby věděli, co se právě kolem nich odehrává.“

„Rozhňevali bohy,“ řekl Sylveste.

„Jistě,“ souhlasila. „Všichni se shodujeme na tom, že by Událost vykládali jako důkaz božího hněvu v rámci jejich náboženského systému – ale neměli by čas tuto víru vyjádřit jakoukoli trvalou formou, natož pohřbít těla pro nějaké budoucí archeology jiného plemene.“ Nasadila si kapuci a přitáhla tkanice. Do jámy se snášely obláčky jemného prachu, vzduch už nebyl tak nehybný jako před několika minutami. „Ale ty si to nemyslíš, že?“ Aniž by čekala na odpověď, nasadila si na oči velké vypouklé brýle, čímž porušila rovný okraj ofiny, a zahleděla se na objekt, který studenti pomalu odkrývali.

Brýle přijímaly data z gravimetrů rozmístěných kolem výkopů, překrývaly normální pohled trojrozměrným obrazem pohřbeného

objektu. Sylvestovi stačilo pouze nastavit své oči, aby viděl totéž. Půda mu zprůhledněla pod nohama, jako by se odhmotnila, stal se z ní kouřový závoj, v němž vželo něco velikého. Obelisk, obrovitý blok otesaného obsidiánu, uzavřený v řadě kamenných sarkofágů. Byl dvacet metrů vysoký, ale zatím se podařilo odkrýt pouze několik centimetrů. Na jednom boku byly stopy písma, standardní grafické formy pozdního období Amarantů. Gravimetry však neposkytovaly natolik zřetelné zobrazení, aby se dal text přečíst. Musí obelisk nejdříve vykopat, než se něco dozvědí.

Sylveste přikázal svým očím, aby se vrátily k normálnímu vidění. „Pracujte rychleji,“ pobídl studenty. „Drobnější škrábance nebudou vadit. Chci ještě dnes vidět aspoň metr.“

Jeden student se k němu vkleče otočil. „Doktore, slyšeli jsme, že musíme výkop opustit.“

„Proč bychom, u všech čertů, měli opouštět výkop?“

„Kvůli bouři, doktore Sylveste.“

„Do háje s bouří.“ Už se otáčel, když ho Pascale trochu pevněji chytila za paži.

„Mají důvod ke starostem, Dane.“ Promluvila tak tiše, aby to slyšel jen on. „Taky jsem o té předpovědi počasí slyšela. Touto dobou už jsme měli být na cestě do Výspy.“

„A tohle všechno ztratit?“

„Vrátíme se.“

„Nikdy to už nemusíme najít, dokonce i kdybychom tu zakopali transponder.“ Věděl, že má pravdu. Mapy této oblasti, sestavené narychlo před čtyřiceti lety z paluby *Loreanu* zaparkovaného na oběžné dráze, nebyly nijak detailní, poloha vykopávek nebyla zakreslena přesně. Navíc od vzpoury před dvaceti lety, kdy si polovina kolonistů odhlasovala, že se zmocní lodě a vrátí se domů, neexistoval spolehlivý způsob, jak na Obrodě určit nějaké konkrétní místo, protože telekomunikační družice fungovaly, jak se jim zachtělo. A většina transponderů by v břitvici stejně vysadila.

„Nestojí to za to, abys riskoval lidské životy,“ řekla Pascale.

„Stojí to za mnohem víc.“ Namířil na studenty prst. „Rychleji. Použijte servula, budete-li muset. Do setmění chci vidět vršek obelisku.“

Sluková, starší výzkumná asistentka, něco zamumlala.

„Chceš snad něco říct?“ zeptal se Sylveste.

Sluková poprvé po několika hodinách vstala. V jejích očích zahlédl napětí. Malá špachtle, s níž pracovala, zazvonila o zem vedle kožených bot, které měla na nohou. Strhla si z tváře ochrannou masku a několik vteřin mlčky vdechovala vzduch Obrody. „Musíme si promluvit.“

„O čem, Sluková?“

Asistentka se nejprve nadechla z masky, než pravila: „Pokoušíte štěstí, doktore Sylveste.“

„To své jsi právě promarnila.“

Zdalo se, že ho neslyší. „Záleží nám na téhle práci, jak dobře víte. Sdílíme vaše názory. Proto si tady kvůli vám křivíme záda. Ale neměly byste to brát jako samozřejmost.“ V očích se jí zalesklo bělmo, když pohlédla na Pascale. „Právě teď potřebujete všechny spojence, které můžete sehnat, doktore Sylveste.“

„Má to být hrozba?“

„Holý fakt. Kdybyste věnoval pozornost tomu, co se děje v kolonii, věděl byste, že Girardieau proti vám něco chystá. A říká se, že k tomu dojde o hodně dříve, než předpokládáte.“

Zamrazilo ho v zádech. „O čem mluvíš?“

„O čem asi? O převratu.“ Sluková se protáhla kolem něj a přistoupila k žebříku u stěny jámy. Když měla nohu na první příčce, otočila se ke dvěma studentům, kteří dosud soustředěně pokračovali v odhalování obelisku. „Pracujte si, jak dlouho chcete, ale pak neříkejte, že vás nikdo nevaroval. A jestli nevíte, jaké to je, dostat se do břitvice, pořádně se podívejte na Sylvesta.“

Jeden student bázkivě vzhlédl. „Kam jdeš, Sluková?“

„Promluvit si s ostatními skupinami. Všichni o té předpovědi nemusí vědět. Až se to dozvědí, nemyslím, že by tady nějak zvlášť toužili zůstat.“

Začala šplhat nahoru, ale Sylveste natáhl ruku a chytil ji za kotník. Sluková se ohlédlá. Na obličejí měla masku, ale Sylveste přes-to vycítil, že se tváří pohrdavě. „Skončila jsi, Sluková.“

„Ne,“ odpověděla a lezla dál. „Právě jsem začala. To vy byste si měl dělat starosti, zda nekončíte.“

Sylveste prozkoumal své duševní rozpoložení, a zjistil, že je na-prosto klidný, což bylo to poslední, co by čekal. Byl to však klid oceánu metalitického vodíku jako na obřích planetách, které obí-haly Deltu Pavonis ve větší vzdálenosti než Obroda, klid udržova-ný pouze drtivými tlaky.

„Tak co?“ zeptala se Pascale.

„Musím si s někým promluvit,“ řekl Sylveste.

Sylveste vyšel po schůdkách do svého transportéru. Druhý byl nacpaný regály s vybavením a kontejnery se vzorky, hamaky pro studenty zavěšenými v úzkých uličkách. Museli spát v transpor-térech, protože vykopávky byly dál než den cesty od Výspy. Syl-vestův transportér byl podstatně líp zařízen, více než třetina vozu sloužila jako soukromá pracovna a ložnice. Zbytek zabíralo další vybavení a dvě mnohem prostší ložnice pro starší asistenty nebo hosty, v tomto případě pro Slukovou a Pascale. Teď však měl celý transportér pro sebe.

Zařízení pracovny neodpovídalo skutečnosti, že se nachází v transportéru. Stěny pokrýval rudý samet, na policích stály přes-né kopie historických vědeckých přístrojů a suvenýry. Visely tam velké, úhledně popsané mapy Obrody v Mercatorově zobrazení s vyznačenými nejvýznamnějšími amarantskými nálezy. Na jed-nu stěnu si připichoval průběžně aktualizované zprávy o výsled-cích výzkumu, na nichž pracoval. Sylvestova beta dělala nyní na

textech většinu mravenčí práce, vyučil svou simulaci do té míry, že dokázala napodobit jeho styl lépe, než kdyby to v současném návalu práce psal sám. Později, až bude mít čas, text zrediguje, ale teď na zprávy pokaždé jen letmo pohlédl, když kolem nich procházel k psacímu stolu. Stolní deska byla vyložená mramorem a malachitem, z nichž byly sestaveny scény z raného výzkumu vesmíru, napodobující japonský styl.

Sylveste otevřel zásuvku a vytáhl paměťový modul se simulací, neoznačenou šedou destičku podobnou keramickému kachlíku. Stačilo modul vložit do štěrbin v desce stolu, aby Calvina probudil. Zaváhal však. Uběhlo již několik měsíců, co naposledy přivedl Calvina k životu, jenže to setkání neproběhlo právě nejlíp. Slíbil si, že ho příště probudí pouze v případě závažné krize. Nyní se musel rozhodnout, zda krize skutečně nastala a je opravdu natolik zlá. Problém s Calvinem spočíval v tom, že jeho rady byly spolehlivé jen na padesát procent.

Sylveste zasunul paměťový modul do štěrbin.

Uprostřed pracovny se ve vzduchu objevil zářivý zjev – Calvin usazený v mohutném královském křesle. Vypadal mnohem realističtěji než jakýkoli optikom, až po ty nejjemnější stíny, neboť obraz byl vytvářen přímou manipulací se Sylvestovým zorným polem. Simulace úrovně beta představovala Calvina takového, jaký byl v dobách své největší slávy na Žlutozemi, když nedosáhli ani padesáti. Bylo s podivem, že vypadal starší než Sylveste, přestože zobrazení bylo z fyziologického hlediska o sedmdesát let mladší. Sylveste nedávno načal třetí století, ale gerontoterapie, již se mu dostalo na Žlutozemi, byla mnohem pokročilejší než v Calvinově době.

Měli však stejné rysy i tělesnou stavbu a oběma se na rtech usadil jakoby pobavený úšklebek. Calvin měl kratší vlasy a na rozdíl od relativně jednoduchého Sylvestova pracovního oděvu byl oblečen s parádou jako Demarcha z *belle époque* – měl nabíranou

košili, elegantní kostkované kalhoty zastrčené do vysokých holínek, na prstech se mu třpytily prsteny s drahokamy. Dokonale upravený vous vypadal spíš jako rezavá linka na čelisti. Sedící postavu obklopovaly drobné vzorce, významné výpočty a dlouhé řetězce binárního kódu. Prsty jedné ruky se probíral porostem na bradě, zatímco druhá si pohrávala s vyřezávanou hlavicí na opěrce křesla.

Projekce jako by náhle ožila a v bledých očích blýskl zájem.

Calvin ospale zvedl ruku. „Takže...“ začal. „To lejno už téměř dospělo k souřadnicím větráku.“

„Příliš si toho domýšlíš.“

„Tady není co si domýšlet, milý synu. Právě jsem přelétl síť a stáhl si několik tisíc posledních zpráv.“ Natáhl krk, aby si prohlédl pracovnu. „Máš tady hezké hnízdečko. Mimochodem, jak se daří tvým očím?“

„Fungují podle očekávání.“

Calvin přikývl. „Obrazové rozlišení není příliš na výši, ale nic lepšího jsem s přístroji, s nimiž jsem byl nucen pracovat, nedokázal. Pravděpodobně jsem propojil pouze čtyřicet procent zrakových nervů, takže i kdybych ti dal dokonalejší kamery, stejně by to k ničemu nebylo. Jestli je dnes na této planetě alespoň trochu slušné chirurgické vybavení, mohl bych se ještě o něco pokusit. Nemůžeš strčit Michelangelovi do ruky kartáček na zuby, když chceš, aby ti vymaloval Sixtinskou kapli.“

„Přestaň to omílat pořád dokola.“

„To by mě ani nenapadlo,“ prohlásil Calvin nevinně. „Jenom chci naznačit, že když už jsi Alici dovolil, aby ti sebrala *Lorean*, mohl jsi ji aspoň přesvědčit, aby nám tady nechala pořádné lékařské přístroje.“

Byla to Alice Sylvestová, Calvinova snacha, kdo před dvaceti lety vedl vzpuru proti Sylvestovi, což byla skutečnost, na kterou mu Calvin nedal nikdy zapomenout.

„Zkrátka jsem se obětoval.“ Sylveste mávl rukou, aby zjevení umlčel. „Promiň, ale neprobudil jsem tě kvůli klábosení, Cale.“

„Přál bych si, abys mi říkal otče.“

Sylveste ho ignoroval. „Víš, kde jsme?“

„Na vykopávkách, předpokládám.“ Calvin na chvíli zavřel oči, prsty si přiložil ke spánkům a předstíral soustředění. „Ano. Podíváme se na to. Dva expediční transportéry z Výspy... Jsme ne daleko Pouště okřídlených... Wheelerova čtvercová síť... Jak mabelezně zastaralé! Ačkoli předpokládám, že pro tvé výzkumy docela postačuje. A copak je tohle? Výkonné gravimetry a seizmografy... Tys opravdu něco našel, že?“

V tu chvíli ohlásil pracovní stůl hovor z Výspy. Sylveste gestem Calvina přerušil a uvažoval, zda má hovor přijmout. Volal ornitolog Henry Janequin, jeden ze Sylvestových nepochybných spojenců. Janequin sice znal skutečného Calvina, Sylveste však naprosto jistě věděl, že Calvinovu betu nikdy neviděl..., určitě ne ve chvíli, když ji žádá o radu. Kdyby připustil, že potřebuje Calovu pomoc, že ho vůbec napadlo za tím účelem simulaci probudit, mohlo by se to vykládat jako neodpustitelný projev slabosti.

„Na co čekáš?“ zeptal se Cal. „Vezmi to.“

„Neví o tobě... O nás.“

Calvin zavrtěl hlavou a pak – naprosto překvapivě – se Janequin objevil v pracovně. Sylveste se snažil zachovat klid, přestože pochopil, co se právě stalo. Calvin se naboural do jeho soukromých aplikací v psacím stole.

Cal byl odjakživa prohnáný převít, pomyslel si Sylveste. Konec konců mu právě proto mohl být užitečný.

Janequinova projekce byla o něco méně ostrá než Calvinova, neboť Janequinův obraz přicházel přes nespolehlivou satelitní síť z Výspy. Kamery, které ho snímají, mají už pravděpodobně nejlepší dny za sebou, pomyslel si Sylveste, stejně jako všechno ostatní na Obrodě.

„Tady jsi.“ Janequin si nejprve všiml pouze Sylvesta. „Už se ti hodinu snažím dovolat. Copak tě nic neupozorní, že máš hovor, když jsi dole v jámě?“

„Vypnul jsem to,“ řekl Sylveste. „Příliš mě to otravovalo.“

„Aha,“ řekl Janequin jen s nepatrným náznakem rozmrzení. „To je opravdu velmi chytré. Zvláště u člověka ve tvé situaci. Jistě víš, o čem mluvím. Začaly potíže, Dane, možná větší, než si...“ Pak si Janequin teprve povšiml Cala. Chvilí si prohlížel postavu v křesle, než promluvil: „Můj ty světe. Jsi to ty, že?“

Cal beze slova přikývl.

„Beta-simulace,“ řekl Sylveste. Bylo důležité vyjasnit situaci dřív, než se konverzace rozvine. Alfy a bety se zásadně lišily a společenské zvyklosti Žlutozemců je úzkostlivě rozlišovaly. Sylveste by se dost znemožnil, kdyby dovolil, aby si Janequin myslel, že jde o dávno ztracený záznam úrovně alfa. „Právě jsem s ním... s tím něco konzultoval.“

Calvin protáhl obličej.

„A copak?“ Janequin byl nejstarší člověk na Obrodě a s každým rokem jako by se jeho vzhled o kousek vrátil k opičím předkům. Bílé vlasy a vousy rámovaly malý růžový obličej jako některým vzácným kosmanům. Na Žlutozemi nebylo talentovanějšího genetického odborníka, kromě mixmistrů, a byli takoví, kteří Janequina považovali za mnohem lepšího než kohokoli z téhle sekty, neboť jeho talent byl neokázalý, neprojevoval se záblesky geniality, ale výsledky dlouholeté precizní práce. Měl už za sebou hodný kus čtvrtého století, složitá gerontoterapie se vrstva za vrstvou viditelně rozpadala. Sylveste předpokládal, že Janequin bude brzy prvním člověkem na Obrodě, který zemře stářím. Ta představa ho naplňovala smutkem. Přestože v mnoha věcech s Janequinem nesouhlasil, měli stejný názor na všechny důležité otázky.

„Něco našel,“ prohlásil Cal.

Janequinovi se rozzářily oči, radost z vědeckého objevu jako by z něj smyla léta. „Opravdu?“

„Ano, já...“ Potom se znovu stalo něco podivného. Pracovna zmizela. Všichni tři stáli na balkoně vysoko nad Kalderou, jak Sylveste okamžitě poznal. Calvin to opět udělal. Stůl plnil jeho příkazy jako poslušný psík. Jestliže má Cal přístup k mým soukromým aplikacím, pomyslel si Sylveste, dokáže taky spustit jakékoli standardní prostředí, které stůl umí vytvořit. Byla to dobrá simulace, včetně závanů větru na Sylvestově tváři a neurčitého pachu města, který se dál snaží definovat, ale okamžitě to bylo poznat, pokud v levnějších simulacích chyběl.

Bylo to město jeho dětství, éra *belle époque*. Úctyhodné zlaté stavby se táhly do dálky jako zhmotnělá oblaka, mezi nimi bzučel vzdušný provoz. Pod balkonem klesaly stupňovité parky a zahrady až do závrtné hloubky k zelenavé mlze rostlin zalévaných světlem, kilometry pod jejich nohama.

„Není skvělé vidět zas to staré město?“ zeptal se Cal. „Bylo téměř naše, téměř na dosah našeho klanu... Kdo ví, co všechno bychom dokázali změnit, kdybychom drželi otěže my?“

Janequin se opřel o zábradlí. „Hezké, ale nemám čas obdivovat vyhlídku, Calvine. Dane, cos chtěl říct, než jsme byli tak...“

„Hrubě přerušeni?“ zeptal se Sylveste. „Chtěl jsem požádat Cala, aby ze stolu natáhl data gravimetrů, když má očividně přístup k mým soukromým souborům.“

„V mém postavení na tom není nic těžkého.“ Calvinovi netrvalo dlouho, než získal potřebné přístupy, a náhle za zábradlím visel šedivý obraz obelisku ve skutečné velikosti.

„Velmi zajímavé,“ pravil Janequin. „Opravdu velmi zajímavé!“

„Není to špatné,“ poznamenal Cal.

„Není to špatné?“ ohradil se Sylveste. „Je to ten největší a nejzachovalejší nález, který jsme doposud objevili. Je to jasný důkaz,

že Amaranti měli mnohem vyspělejší techniku, než jsme si mysleli, možná stáli na prahu průmyslové revoluce.“

„Domnívám se, že by to mohl být docela významný nález,“ zabručel Cal. „Předpokládám, že máš v úmyslu to vykopat, že?“

„Původně jsem takový úmysl měl.“ Sylveste se odmlčel. „Dokud jsem se něco nedozvěděl. Právě před chvílí jsem zjistil, že Girardieau proti mně podniká nějaké kroky o hodně dřív, než jsem čekal.“

„Nemůže se tě ani dotknout, pokud nezíská většinu rady expedice,“ řekl Cal.

„To by skutečně nemohl,“ pravil Janequin, „kdyby měl ovšem v úmyslu postupovat takto. Ale Danova informace je správná. Zdá se, že Girardieau plánuje mnohem otevřenější akci.“

„To by se rovnalo... převratu, mohu-li to tak nazvat.“

„Ano, to je správný odborný termín,“ připustil Janequin.

„Víš to jistě?“ Pak Calvin znovu předvedl svou hru na koncentraci, mezi obočím se mu vytvořily zlověstné vrásky. „Ano... Mohl bys mít pravdu. V médiích se během posledních dnů objevila řada spekulací o dalším Girardieauově kroku, a vzhledem k tomu, že Dan je na vykopávkách, zatímco se kolonie potácí v kritické situaci bez řádného vedení... Rovněž značně narostl počet zašifrovaných zpráv mezi známými sympatizanty Girardieaua. Mohl bych je pochopitelně rozšifrovat, ale myslím, že by to byla zbytečná práce.“

„Něco plánují?“ Sylveste si uvědomil, že Sluková měla pravdu. Vlastně mu udělala dobrou službu, přestože hrozila, že opustí vykopávky. Bez jejího varování by Cala neprobudil.

„Vypadá to tak,“ řekl Janequin. „Proto jsem se s tebou potřeboval spojit. To, co říká Cal o Girardieauových sympatizantech, mé obavy pouze potvrdilo.“ Pevněji sevřel zábradlí. Na manžetách saka, které na jeho kostnaté postavě přímo viselo, měl vzorek pavích ok. „Myslím, že není důvod, abych tady dál setrval. Snažil jsem se s tebou zůstat v kontaktu, aniž bychom vzbudili

podezření, ale obávám se, že tento rozhovor je odposloucháván. Raději bych už nic víc neměl říkat.“ Otočil se zády k městu i obe-
lisku a pohlédl na sedícího muže. „Calvine... Rád jsem se s tebou
po tak dlouhé době zase setkal.“

„Dávej na sebe pozor.“ Cal pokynul Janequinovi. „A hodně štěstí s pávy.“

Janequin byl očividně překvapený. „Ty o mém malém projektu víš?“

Calvin se usmál, ale neodpověděl. Janequinova otázka byla zbytečná, pomyslel si Sylveste. Starci si potřásli rukama – prostřední umožňovalo úplný hmatový kontakt – a pak Janequin ustoupil z dosahu přenosového zařízení.

Zůstali na balkoně sami dva.

„Tak co?“ zeptal se Cal.

„Nemůžu si dovolit ztratit nad kolonií kontrolu.“

Sylveste stále ještě formálně řídil celou expedici na Obrodě, dokonce i po Alicině zběhnutí. Kdo se na planetě rozhodl zůstat a nevrátil se domů s její skupinou, byl v zásadě jeho spojenec, což mělo znamenat, že jeho pozice byla vlastně posílena. Jenže to nebylo tak jednoduché. Ne všem, kteří s Alicí sympatizovali, se podařilo dostat na palubu *Loreanu*, než opustil oběžnou dráhu. A mnoho z těch, kdo zůstali a zpočátku se přikláněli k Sylvestovi, mělo pocit, že situaci nezvládl, že ji dokonce zvládl až trestuhodně špatně. Jeho nepřátelé tvrdili, že to, co provedli Přetvářeči s jeho hlavou před setkáním se Zahalenými, teprve nyní vyplouvá na světlo, že je to patologické a hraničí to s šílenstvím. Výzkum Amarantů sice pokračoval, ale stále pomaleji, zatímco rozdíly v názorech a politické nepřátelství stále rychleji rozšiřovaly propast, která se již nedala překlenout. Bývalí spojenci Alice – jejich vůdcem byl Girardieu – se sjednotili a začali si říkat Vodonoši. Sylvestovy archeology to pochopitelně rozhořčilo a zaujali obranný postoj. Na obou stranách již došlo k úmrtím, která se nedala snadno vysvětlit jako

nehody. Sylvestovi přerůstala situace přes hlavu, a navíc teď nebyl na tom správném místě, aby mohl krizi řešit.

„Jenže nemůžu opustit ani tohle.“ Ukázal na obelisk. „Potřebuji tvou radu, Cale. Také ji dostanu, protože jsi na mně naprosto závislý. Nezapomeň, jak jsi křehký.“

Calvin se upjatě zavrtěl. „Takže v podstatě svého starého otce vydíráš. Jak roztomilé.“

„Ne,“ procedil Sylveste skrze zuby. „Jenom se snažím naznačit, že bys mohl padnout do špatných rukou, pokud mi neporadíš. Podle většiny jsi prostě jen dalším členem našeho slavného klanu.“

„Ačkoli ty s tím rozhodně nesouhlasíš, že? Soudím podle toho, jak jsi mi připomněl, že jsem jen program, pouhá iluze. Kdy mi dovolíš, abych znovu ovládl tvé tělo?“

„Hned tak to nebude.“

Calvin káravě vztyčil prst. „Nebud' umíněný, synu. To tys probudil mě, nikoli naopak. Můžeš mě klidně vypnout, pokud chceš. Jsem takto docela spokojený.“

„To taky udělám, ale až mi poradíš.“

Calvin se v křesle předklonil. „Řekni mi, cos provedl s mou alfa-simulací, a třeba to zvážím.“ Uličnicky se pousmál. „K čertu, mohl bych ti říct pár věcí o Osmdesáti, které ještě nevíš.“

„Umřelo sedmdesát devět nevinných lidí. To není žádné tajemství. Ale neviním tě za to. Bylo by to jako obvinít tyranovu fotografii z válečných zločinů.“

„Dal jsem ti život, ty nevděčný holomku!“ Křeslo se otočilo, takže Sylveste hleděl na vysoké opěradlo. „Připouštím, že tvé oči se dají těžko považovat za vrchol umění, ale cos čekal?“ Křeslo se otočilo zpátky. Calvin teď byl oblečený jako Sylveste, měl podobně učesané vlasy a tvář stejně hladkou. „Pověz mi o Zahalených. Prozrad' mi své špinavé tajemství, synu. Pověz mi, co se doopravdy stalo v Lascaillově záhalu, a nech si tu snůšku lží, kterou jsi rozšířil, když ses vrátil.“

Sylveste přistoupil ke stolu a chystal se paměťový modul vytáhnout.

„Počkej!“ Calvin náhle zvedl ruce. „Potřebuješ radu?“

„Konečně se někam dostáváme.“

„Nemůžeš nechat Girardieaua vyhrát. Jestli hrozí převrat, musíš se dostat do Cuvieru. Tam dej dohromady alespoň zbytek podpory, kterou ještě máš.“

Sylveste vyhlédl z okna transportéru k vykopávkám. Po náspech se míhaly stíny – pracovníci opouštěli výkopy, mlčky se přesouvali pod ochranu druhého transportéru. „Tohle může být nejdůležitější nález od našeho příletu.“

„A ty ho můžeš docela klidně obětovat. Udržíš-li Girardieaua na uzdě, budeš si moci dovolit ten luxus vrátit se sem a obelisk vykopat. Ale pokud Girardieau vyhraje, nic z toho, cos tady našel, nebude mít ani za mák významu.“

„Já vím,“ řekl Sylveste. Na okamžik mezi nimi zavládlo přátelství. Calvinovy úvahy byly bezchybné a bylo by neomalené předstírat něco jiného.

„Dáš tedy na mou radu?“

Sylveste natáhl ruku ke stolu, aby vyndal paměťový modul. „Rozmyslím si to.“

2

*Světlohonec Nostalgie po nekonečnu,
mezihvězdný prostor, 2543*

S mrtvými je problém v tom, pomyslela si triumvir Ilja Voljovová, že nikdy nevědí, kdy zmlknout.

Právě nastoupila na můstku do výtahu, unavená po osmnácti hodinách konzultace s různými simulacemi kdysi živých lidí ze vzdálené minulosti *Nostalgie po nekonečnu*. Snažila se je nachytat, doufala, že některému uklouzne důležitý fakt o původu zbraňových kompletů. Byla to vyčerpávající práce také proto, že některé starší osobnosti úrovně beta ani nemluvily moderní severštinou a z nějakého důvodu jejich software nejevil ochotu překládat. Voljovová kouřila během porady jednu cigaretu za druhou a snažila se rozluštit gramatické zvláštnosti staré severštiny. Ani teď neměla v úmyslu nechat plíce odpočinout. Potřebovala cigaretu možná ještě víc než předtím, neboť měla z té složité konverzace záda ztuhlá nervózním napětím. Klimatizace ve výtahu pořádně nefungovala, takže stačilo pouhých pár vteřin, než kabinu zahalil kouř.

Voljovová si povytáhla manžetu kožené bundy podšité beránkem a promluvila do náramku na kostnatém zápěstí. „Kapitánova paluba.“ Loď na její příkaz uvolnila mikroskopickou část pozornosti na primitivní úkol, jímž bylo ovládání výtahu. O chvíli později kabina začala klesat.

„Přejete si během cesty hudbu?“

„Ne, a už jsem ti nejmíň tisíckrát opakovala, že jediné, co si přeju, je ticho. Zmlkni a nech mě přemýšlet.“

Projížděla hlavní, čtyři kilometry dlouhou šachtou, která probíhala celou délkou *Nostalgie po nekonečnu*. Nastoupila někde na začátku (přibližně znala nějakých tisíc padesát pater) a klesala rychlostí deset palub za vteřinu. Skleněná kabina se pohybovala v silovém poli, holé stěny šachty tu a tam zprůhledněly, takže mohla odhadnout, kde právě je, aniž by se musela dívat na interní plán. Teď projížděla lesy – stupňovitými sady se zanedbanou planetární vegetací, zpustlou a skomírající, neboť UV lampy, jež měly rostlinám nahrazovat sluneční svit, byly většinou polámané a nikdo se nenamáhal je opravit. Pod lesy proletěla jako duch osmi sty patry, ohromnou oblastí, kterou kdysi dávno, když ještě na lodi žily tisíce lidí, využívala posádka. Pod osmistovkou klesal výtah mohutnou hřídelí, nyní nehybnou, oddělující otáčivý habitat od pevné technické sekce a dvou set podlaží kryogenického skladiště, jež mělo dostatečnou kapacitu pro sto tisíc spáčů, kdyby tu nějakí byli.

Voljovová se teď ocitla přes kilometr od místa, kde do zdviže nastoupila, tlak vzduchu však zůstával konstantní, neboť podpora života ve zdviži patřila mezi nemnoho systémů, které dosud fungovaly, jak měly. Přesto ji nějaký reziduální instinkt varoval, že by jí při tak rychlém klesání mělo praskat v uších.

„Atrium,“ ozvala se už hodně dlouho zbytečná nahrávka původního situačního plánu. „Pro vaši zábavu a rekreaci.“

„Skutečně směšné.“

„Prosím?“

„Máš dost divné představy o rekreaci. Pokud si ovšem relaxaci nepředstavuješ jako pobyt v těžkém skafandru, kombinovaný se systematickým vyplachováním střev při antiradiační terapii. Mně to nepřipadá ani jako zábava, ani jako rekreace.“

„Promiňte?“

Voljovová si povzdechla. „Zapomeň na to.“

Další kilometry klesala oblastmi s nižším atmosférickým tlakem. Divže se nepohybovala volným pádem, když prosvištěla kolem

motorů upevněných vně trupu na ladných, dozadu zahnutých nosnících. Hladově nasávaly molekuly mezihvězdného vodíku, jež podrobovaly jakýmsi naprosto nepředstavitelným fyzikálním procesům. Ani Voljovová se netvářila, že chápe, jak motory Spojených pracují. Důležité bylo, že fungují. Vyzařovaly rovnoměrný proud žhavých exotických částic, a přestože většina byla odstíněna lodním pláštěm, díl záření trupem proletěl. Proto výtah kolem motorů zrychlil, aby zpomalil, teprve když nebezpečí pominulo.

Urazila již dvě třetiny cesty lodí. Zнала tuto oblast lépe než ostatní členové posádky. Sadžaki a Hegazi jezdili tak daleko zřídka, pokud neměli pádný důvod, o ostatních ani nemluvě. A kdo by se jim mohl divit? Čím déle výtah klesal, tím víc se blížil ke kapitánovi. Jedině Voljovovou neděsilo pouhé pomyslení, že se ocitne v jeho blízkosti.

Kdepak, měla v této oblasti pro strach uděláno, proto si ji zvolila za své království. Na palubě šest set dvanáct mohla vystoupit, projít chodbou do pavoučího modulu a vydat se na vnější stranu trupu, kde často poslouchala duchy, kteří strašili v prostoru mezi hvězdami. Bylo to lákavé – jako vždy. Ale měla práci, musela něco vyřídit, a duchové tam budou i jindy. Minula palubu pět set, kde bylo střelecké stanoviště, zauvažovala nad všemi problémy, které představovalo, a musela odolat pokušení zastavit výtah, aby provedla několik nových průzkumů. Po střeleckém stanovišti projížděla halou se zbraňovými komplety, jedním z několika obrovitých lodních celků, kde nebyla atmosféra.

V rozlehlé hale, dobře půl kilometru z jednoho konce na druhý, panovala tma, čtyřicet kompletů si musela pouze představit, ale nebylo to těžké. Přestože existovalo mnoho nezodpovězených otázek o jejich možnostech a původu, jejich tvar a polohu znala stejně dokonale jako slepec rozmístění nábytku ve svém pokoji. Dokonce i ve výtahu měla pocit, že by mohla natáhnout ruku a dotknout se slitinového povrchu nejbližšího objektu, aby se

ujistila, že tam pořád je. Od té doby, co se stala členkou triumvirátu, se o kompletech pokoušela zjistit co nejvíc, ale rozhodně nemohla tvrdit, že je v jejich přítomnosti klidná. Přistupovala k nim nervózně jako k novému milenci, věděla, že vědomosti, jež nashromáždila, jsou jen povrchní a že to, co je uvnitř, může rozbít všechny její představy napadrt.

Když depozitář zbraňových kompletů opouštěla, nikdy jí to nepřišlo líto.

Ve čtyři sta padesátém patře proletěla druhou hřidelí oddělující technickou sekci od zúžené, kilometr dlouhé lodní zádi. Výtah opět zrychlil, když projížděl další radiační zónou, pak začal zpomalovat. Klesal druhou sadou kryogenických pater a pořád zpomaloval. Dvě stě padesát podlaží mohlo přijmout sto dvacet tisíc lidí, v současnosti tu však byl pouze jeden spáč, pokud se tak dal kapitánův stav označit. Uprostřed kryopalub výtah konečně zastavil a srdečně prohlásil, že dorazili k cíli.

„Paluba pro pasažéry v kryogenickém spánku,“ ohlásil výtah. „Přeji vám, aby let ve spánku příjemně ubíhal. Děkuji, že jste pozůžili mých služeb.“

Dveře se otevřely a Voljovová překročila práh, otočila se a pohlédla do hlubin osvětlené, sbíhající se šachty. Procestovala *Nostalgie* téměř po celé délce (nebo výšce, pokud ji člověk chápal jako nesmírně vysokou budovu), a přesto jako by šachta vedla pořád dál, do nekonečné hloubky. Loď byla tak velká, tak nesmyslně velká, že se vymykala lidské představivosti.

„Jasně, jasně. Teď laskavě zmiz.“

„Promiňte?“

„Odjeď.“

Kdyby to výtah doopravdy udělal, tak pouze proto, aby jí vyhověl. Neměl nic jiného na práci než na ni čekat. Vzhledem k tomu, že Voljovová zůstala jako jediná vzhůru, byla také jediná, kdo měl důvod používat výtahy.

Od ústřední šachty až k místu, kde ležel kapitán, to byla dlouhá procházka. Nemohla jít přímo, neboť celé sekce byly nepřístupné, zamořené viry vyvolávajícími rozsáhlé infekce, některé části zaplavila chladicí kapalina, jiné obsadily zdivočelé údržbové krysy, další střežily obranné systémy, které zešilely – bylo lepší se jim vyhnout, pokud neměla chuť si zasportovat. Do ostatních se nedalo vstoupit kvůli jedovatým plynům či vysoké radiaci, nebo tam bylo vzduchoprázdno. O některých se povídalo, že v nich straší.

Voljovová nevěřila na strašidla (ačkoli měla samozřejmě vlastní duchy, které navštěvovala v pavoučím modulu), ale vše ostatní brala vážně. Do některých úseků lodě by nevstoupila bez náležité výzbroje. Zнала však kapitánovu palubu natolik dobře, že se obešla bez bezpečnostních opatření. Bylo tam chladno, proto si zvedla límec bundy a stáhla si čepici přes uši, pletenina zašustila na krátkých vlasech. Zapálila si další cigaretu a zhluboka potáhla, aby zahнала vakuum v mozku a nahradila je ledovou vojenskou ostrážitostí. Vyhovovalo jí, že je sama. Těšila se na lidskou společnost, ale nijak vřele. A samozřejmě vůbec ne, pokud ta společnost znamenala, že bude řešit Nagorného problémy. Až se dostanou do soustavy Žlutozemě, měla by zvážit, zda se nemá poohlédnout po novém střelci.

Jak to, že tyto starosti mohly proniknout jejím soustředěním?

Teď by se neměla zajímat o Nagorného, ale o kapitána. A tady ležel, nebo spíš to, co se z něj stalo. Voljovová se vši silou ovládla. Bylo to nezbytné. Z toho, co musela provést, aby mohla pokračovat ve výzkumu, se jí vždycky dělalo nevolno. Bylo to pro ni horší než pro ostatní, její nechuť byla silnější. Byla *brezglívaja*, hnusilo se jí to, trpěla nepřekonatelným odporem.

Spací mrazák, v němž Brannigan ležel, jako zázrakem pořád fungoval. Voljovová věděla, že je to naštěstí hodně starý, masivní model. Ustavičně se snažil uchovávat buňky kapitánova těla, přestože kryt dávno pukl a vlákna kovového porostu se vyvalila

ven jako houbovitá invaze. To málo, co z Brannigana zůstalo, se nacházelo až kdesi uvnitř celé té hromady.

Byla tam přišerná zima, brzy se začala třást. Měla však práci. Vytáhla z kapsy kyretu a upálila kousky kovu pro analýzu. V laboratoři na něj zkusí zaútočit různými virovými zbraněmi v naději, že najde nějakou, která na porost zapůsobí. Ze zkušenosti věděla, že je to zbytečné. Porost měl neuvěřitelnou schopnost ničit subminiaturní nástroje, jimiž ho zkoumala. Ne že by měla nějak zvlášť napilno. Mrazák udržoval Brannigana jen několik desetin kelvinu nad absolutní nulou, zmrazení se ukázalo jako účinná překážka proti dalšímu rozšiřování. Žádný člověk sice ještě nepřežil oživení z takového mrazu, což byla jistá nevýhoda, ale ve srovnání s kapitánovým stavem se to zdálo nepodstatné.

Tiše promluvila do náramku: „Voljovová. Otevři můj palubní deník, kapitánův soubor, a připoj tento záznam...“

Náramek zacvřlíkal, že je vše připraveno.

„Třetí kontrola kapitána Brannigana od mého probuzení. Rozsah...“ Zaváhala, neboť si byla vědoma, že pokud zvolí špatný termín, navzteká triumvira Hegaziho. Ne že by jí na tom záleželo, ale může si dovolit nazvat infekci tavomorem, přestože jí dali Žlutozemci takové jméno? Asi by to nebylo moudré. „Rozsah choroby od posledního záznamu nezměněný. Nepřibýlo víc než pár milimetrů. Kontrolky kryogenického pouzdra svítí zeleně, což je svým způsobem zázrak, ale měli bychom počítat s tím, že selhání jednotky je dříve či později nevyhnutelné...“ Pomyslela si, že kdyby přestala fungovat dřív, než se jim podaří kapitána přenést do nového mrazáku (tohle dosud nevyřešili), bude o jeden problém méně. Taky by tím skončily veškeré kapitánovy potíže, jak upřímně doufala.

Řekla do náramku: „Uzavřít palubní deník.“ A moc si přála, aby s sebou měla víc cigaret. „Ohřej mozkovou kůru kapitána o padesát milikelvinů,“ dodala.

Zkušenost ji naučila, že to je minimální, ale nezbytné zvýšení teploty. O milikelvin méně, a kapitánův mozek by dál zůstal v ledové stagnaci. O milikelvin víc, a mor by ho začal požírat a přetvářet na její vkus až příliš rychle.

„Kapitáne? Slyšíš mě? To jsem já, Ilja.“

Sylveste vystoupil z transportéru a zamířil k výkopům. Během jeho rozhovoru s Calvinem vítr znatelně zesílil, cítil, jak ho prach bodá do tváří jako pohlazení čarodějnice.

„Doufám, že ta krátká konverzace byla užitečná.“ Pascale si odtráhla masku, aby překřičela vítr. Věděla o Calvinovi všechno, přestože s ním nikdy sama nehovořila. „Už jsi přišel k rozumu?“

„Sežeň Slukovou.“

Jindy by takový příkaz odmítla, nyní se prostě poddala jeho náladě a běžela do druhého transportéru, odkud se zanedlouho vynořila se Slukovou a hrstkou dalších pracovníků.

„Mám tomu rozumět tak, že jste ochoten nás vyslechnout?“ zeptala se Sluková. Vítr jí povíval volným pramenem vlasů před ochrannými brýlemi. Pravidelně se nadechovala z masky, kterou držela v jedné ruce, zatímco druhou měla opřenou v bok. „Pokud ano, určitě zjistíte, že dovedeme být rozumní. Záleží nám na vaší pověsti. Nikdo z nás nebude o téhle záležitosti mluvit, jakmile se vrátíme do Výspy. Řekneme, že jste nás okamžitě odvolal, jakmile přišla předpověď. Zásluha bude patřit vám.“

„A ty si myslíš, že z hlediska budoucnosti na tom záleží?“

Sluková zavrčela: „Co je tak zpropadeně důležitého na nějakém obelisku? A když už jsme u toho, co je tak zpropadeně důležitého na Amarantech?“

„Tys to nikdy doopravdy neviděla ze širšího hlediska, viď.“

Pascale začala výměnu názorů natáčet – sice diskrétně, nikoli však natolik diskrétně, aby si toho Sylveste nepovšiml. Stála bokem a v jedné ruce držela kameru připojenou ke kompadu.

„Někteří lidé by mohli tvrdit, že tu není nic k vidění,“ řekla Sluková. „Že jste nafoukl význam Amarantů, abyste nějak archeology zaměstnal.“

„Ti *někteří* lidé jsi ty, Sluková, že? Jenže tys k nám nikdy tak docela nepatřila.“

„Co tím chcete říct?“

„Jen to, že kdyby mezi nás chtěl Girardieau umístit provokatéra, byla bys skvělý kandidát.“

Sluková se otočila k pracovníkům, které si Sylveste v duchu označil jako partu Slukové. „Slyšíte toho ubožáka? Už začal rozvíjet teorii o konspiraci. Teď sami poznáte, co zbytek kolonie vidí celé roky.“ Obrátila se zpět k němu. „Nemá smysl s vámi mluvit. Odjedeme, jakmile bude vybavení zabaleno. Pokud bouře zesílí, tak okamžitě. Můžete jet s námi.“ Nadechla se z masky a do tváří se jí vrátila barva. „Nebo si klidně zůstaňte tady, to záleží jenom na vás.“

Podíval se na partu Slukové. „Tak do toho. Odjeďte. Nedovolte, aby se vám do cesty postavilo něco tak triviálního jako loajalita, když už nikdo z vás nemá tolik odvahy, aby tady zůstal a dokončil svou práci.“ Hleděl z jedné tváře na druhou, ale viděl jen rozpačité, odvrácené pohledy. Vlastně ani neznal jejich jména. Vzal je na vědomí jen díky tomuto konfliktu. Nikdo z nich nepřiletěl ze Žlutozemě, neznali nic jiného než Obrodu a hrstku lidského osídlení roztroušeného v naprosté pustině. Musel jim připadat neuvěřitelně atavistický.

„Doktore Sylveste,“ řekl někdo, pravděpodobně muž, který ho jako první upozornil na bouři. „Doktore Sylveste, to neznamená, že si vás nevážíme. Musíme myslet taky na sebe. Můžete to pochopit? Ať už je tady v zemi cokoli, nestojí to za to riziko.“

„V tom se právě mýlíte,“ řekl Sylveste. „Stojí to za mnohem větší riziko, než si vůbec vy všichni umíte představit. K Události jen tak nedošlo. Amaranti ji zapříčinili. Způsobili, že se stala.“

Sluková pomalu zavrtěla hlavou. „To jako sami způsobili, že jejich slunce vzplálo? Tomu doopravdy věříte?“

„Jedním slovem – ano.“

„Tak jste na tom hůř, než jsem se obávala.“ Sluková se k němu otočila zády a oslovila svou partu: „Nastartujte transportéry, okamžitě odjíždíme.“

„A co vybavení?“ zeptal se Sylveste.

„Pokud jde o mě, může tady klidně zrezivět.“

Parta Slukové se začala rozcházet ke dvěma mohutným strojům.

„Počkejte!“ zavolal Sylveste. „Poslouchejte mě! Stačí vám jeden transportér. Je v něm pro všechny dost místa, když tady necháte vybavení.“

Sluková se k němu otočila. „A co vy?“

„Zůstanu a dokončím práci třeba i sám, pokud se nenajde nikdo, kdo by se ke mně přidal.“

Sluková zavrtěla hlavou, strhla si masku a znechuceně si odplivla. Pak dohonila svou skupinu a nahnala ji k nejbližšímu transportéru. Nechali mu ten druhý, v němž byla jeho pracovna. Parta Slukové nastoupila do stroje, někteří nesli drobnější vybavení nebo artefakty a kosti uložené v krabicích – vědecký instinkt se nezapřel ani během vzpoury. Díval se, jak se zasouvají schůdky a uzavírají dvířka, pak se stroj zvedl na nohy a zamířil pryč od vykopávek. Za necelou minutu zmizel z dohledu, v řevu větru nebyl slyšet ani hluk motoru.

Rozhlédl se, aby zjistil, kdo s ním zůstal.

Zbyla tu Pascale, ale to mohl s nejvyšší pravděpodobností předpokládat. Podezíral ji, že ho bude pronásledovat až do hrobu, pokud z toho vytěží dobrý příběh. Dále hrstka studentů, kteří se vzepřeli Slukové. Trochu ho zahanbilo, když si uvědomil, že nezná jejich jména. Možná pět šest dalších zůstalo dole ve výkopech, pokud má štěstí.